

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: K.A.N.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem v ČR ..., zastoupené zákonným zástupcem T.T.H.N. – matkou, bytem tamtéž, *právně zastoupené: Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 820/45*, **proti žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2017, čj. MV-61173-4/SO-2017,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou ze dne 11. 7. 2017, Krajskému soudu v Plzni (dále též „soud“) doručenou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2017, čj. MV-61173-4/SO-2017 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), zamítla odvolání žalobkyně a

potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 3. 2017, čj. OAM-2098-21/ZR-2016, jímž byla dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu na území České republiky z důvodu jejího pobytu mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců. Dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky.

[III] Žaloba

Žalobkyně předně namítala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, v rozporu s § 3 správního řádu. Dále měla za to, že bylo vydáno výhradně na základě procesně nepoužitelných „důkazů“. Dle názoru žalobkyně, správní orgán I. stupně nezákonně přenesl důkazní břemeno v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na její osobu.

Žalobkyně dále namítala nesprávnost postupu správních orgánů, který vedl ke zrušení povolení k trvalému pobytu, ačkoliv mělo na základě zjištěných skutečností dojít pouze k zastavení řízení.

Další námitka žalobkyně směřovala proti porušení § 3 správního řádu v souvislosti s § 50 odst. 2 téhož zákona. Zde žalobkyně shledala porušení především v postupu správních orgánů, kdy na výše uvedené zásady správního řízení rezignovaly a v podstatě ihned přenesly důkazní břemeno na její osobu. Pokud by byl obecně přijat takový postup správních orgánů, v zásadě by to aprobovalo postup spočívající v zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců, s následným vydáním rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, pokud účastník neprokáže, že se na území Schengenských států zdržoval. Takový postup by byl dle žalobkyně zákonně nesouladný a odporoval základním principům správního řízení zahájeného z moci úřední. Dle žalobkyně tak výrok napadeného rozhodnutí neměl oporu v provedeném dokazování. Žádný další důkaz o tom, že se ve správním orgánem vymezeném období na území České republiky žalobkyně nezdržovala, opatřen nebyl. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné, nepřezkoumatelné a rovněž zcela předčasné.

Na závěr žaloby žalobkyně namítala, že byť takovou povinnost správním orgánům zákon o pobytu cizinců výslovně neukládá, byly správní orgány povinny vypořádat se s přiměřeností zrušení povolení k pobytu žalobkyně, která v rámci povolení k pobytu pobývala na území ČR již od roku 2006, kdy jí byl pobyt udělen za účelem „sloučení rodiny“. Žalobkyně v tomto směru poukazovala na skutečnost, že byla držitelkou povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny za svou matkou. Za takové situace bylo dle žalobkyně napadené rozhodnutí nepřiměřené, co se týká dopadu do jejího soukromého a rodinného života. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců platí: „*Při posuzování*

přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Žalovaná dle žalobkyně tuto problematiku hodnotila výhradně paušálně, žalobkyni rovněž nebylo zřejmé, na základě jakého konkrétního dokazování správní orgán I. stupně ke svému závěru o přiměřenosti negativního rozhodnutí dospěl. Žalovaná v napadeném rozhodnutí tak zcela rezignovala na zkoumání dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to především v tom kontextu, kdy jí bylo vydáno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny již v roce 2006. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Ve smyslu tohoto ustanovení odkazovala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, sp.zn. 7 As 142/2011, který v odůvodnění výroku dovodil: „*Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*“ Jakkoliv není pojem rodinného života Úmluvou definován, je vykládán poměrně extenzivně, vždy s důrazem na fungující (reálný) rodinný život [srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESD“) ze dne 28. 5. 1985 ve věci Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království (stížnost i č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81) a ze dne 13. 6. 1979 ve věci Marckx proti Belgii (stížnost č. 6833/74)]. Žalovaná tedy, byť dle žalobkyně povinná, zcela zásah do jejího soukromého a rodinného života zkoumat odmítla, neprovedla k této otázce žádné dokazování, a to zcela bez ohledu na skutečnost, kdy této byl udělen dlouhodobý pobyt za účelem právě sloučení rodiny a to již v roce 2006. Napadené rozhodnutí bylo tak v této otázce nepřezkoumatelné.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě ze dne 10. 8. 2017 trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Jelikož žalobkyně v žalobních bodech uplatnila stejné námitky, jako v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, odkázala žalovaná pro stručnost na část III. napadeného rozhodnutí, kde se jako odvolací správní orgán k uvedeným námitkám dostatečně podrobně vyjádřila.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, když o žalobních námitkách uvážil následovně.

Ze správního spisu se podává, že podnětem k zahájení řízení byla informace Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji, k němuž se dne 27. 6. 2016 dostavila matka nezletilé žalobkyně, paní T.T.H.N., aby požádala o dlouhodobé vízum k převzetí průkazu o povolení k trvalému pobytu, přičemž sdělila, že žalobkyně se zdržuje v zemi původu u své babičky od roku 2010 a navštěvuje tam základní školu. Dále, dne 24. 8. 2016 ohlásila matka u správního orgánu na pracovišti v Karlových Varech nový cestovní doklad žalobkyně, vydaný v zemi původu, s platností od 23. 6. 2016 do 23. 6. 2021 a učinila prohlášení, že se žalobkyně nacházela od září 2009 do 8. 8. 2016 ve Vietnamu, kde navštěvovala školu. Správní orgán z úředních evidencí zjistil, že platnost žalobkynina starého cestovního dokladu skončila dnem 1. 11. 2011 a platnost v něm vylepeného pobytového štítku skončila dnem 26. 9. 2011. Z těchto skutečností správní orgán usoudil, že se žalobkyně zdržovala mimo území států EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, kterážto skutečnost byla důvodem ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Po zahájení řízení přistoupil správní orgán I. stupně ke zjišťování stavu věci a za tímto účelem předvolal žalobkyninu matku ke svědeckému výslechu podle § 55 správního řádu. Matka však v přítomnosti právního zástupce a tlumočníka do vietnamského jazyka odmítla vypovídat k jakékoliv otázce, a to z důvodu, že by mohla svojí výpovědí způsobit sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt. Současně předložila rozhodnutí ředitele 6. základní školy v Chebu ze dne 25. 8. 2016, čj. 706/2016, o tom, že byl povolen přestup žalobkyně ze ZŠ Vietnam (Hanoi) a byla přijata k základnímu vzdělávání do 3. třídy v základní škole (od 1. 9. 2016).

Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že se žalobkyně zdržovala mimo území EU déle než 12 měsíců, konkrétně minimálně v době ode dne 2. 11. 2011, tedy od prvního dne, kdy již pozbyl platnosti její původní cestovní doklad č. x, který podle vyjádření matky zanechali ve Vietnamu. Nový cestovní doklad č. x byl žalobkyni vydán vietnamskými úřady s platností od 23. 6. 2016 do 23. 6. 2021 a s tímto dokladem přicestovala dne 9. 8. 2016 do České republiky, respektive na území EU, což bylo doloženo otiskem přechodového hraničního razítka na str. 11 uvedeného dokladu. Vzhledem k tomu, že lze státní hranice překračovat pouze s platnými cestovními doklady, konstatoval správní

orgán, že žalobkyně musela nepochybně překročit státní hranice ve směru z České republiky, resp. států EU, nejpozději dne 1. 11. 2011 a na území, resp. na území EU, se vrátila prokazatelně až dne 9. 8. 2016, z čehož je zřejmé, že se žalobkyně zdržovala mimo území EU v délce 4 let, měsíců a 7 dnů. Závažné důvody nepřítomnosti žalobkyně na území EU, které by ze zákona bránily zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, v řízení zjištěny nebyly.

Dne 23. 3. 2017 podala žalobkyně včasné (blanketní) odvolání, které k výzvě správního orgánu dne 10. 5. 2017 doplnila. Žalovaná se po prostudování spisu ztotožnila se způsobem posouzení všech okolností rozhodných pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle shora uvedeného § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a odvolání podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

Dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí: *„Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže c) cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.“*

Podle § 50 odst. 2 správního řádu, *podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže obhrožít účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.*

Dle § 52 správního řádu, *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*

Žalobkyně předně namítala rozpor postupu správního orgánu s § 3 správního řádu (ve spojení s § 50 odst. 2 téhož zákona). Rozpor spatřovala především v tom, že správní orgány rezignovaly na zásady správního řízení a přenesly důkazní břemeno na žalobkyni.

Stran těchto tvrzení soud konstatuje, že správní řízení je obecně ovládáno zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy (§ 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu), což však automaticky neznamená, že účastníci řízení mají (mohou) být v průběhu řízení pasivní. To lze ostatně dovodit i ze znění § 50 odst. 2 věty třetí, potažmo § 52 správního řádu (viz výše).

Soud k tomu uvádí (s odkazem na § 3 správního řádu), že správní orgány zajistily dostatek listinných podkladů způsobilých pro vydání rozhodnutí. Jedná se především o podklady získané z evidencí vedených státními složkami, včetně podkladů předložených žalobkyní, respektive jejím zákonným zástupcem. Jedná se především o výpis doby platnosti cestovního dokladu č. x a nového cestovního dokladu č. x. Veškeré tyto

podklady jsou obsaženy ve správním spise. Žalovaná se také pokusila rozšířit okruh skutečností významných pro rozhodnutí výsledkem žalobkynina zákonného zástupce (matky); ta však odmítla vypovídat. To však nemůže být považováno za nedostatek, který by měl za následek nedostatečně zjištěný stav věci. Soud tedy konstatuje, že žalovaná, i při absenci výpovědi, zjistila nepochybně skutečný stav věci, jak ji ukládá § 3 správního řádu, tedy že žalobkyně se v období minimálně od 2. 11. 2011 až do 23. 6. 2016 nenacházela na území států Evropské unie bez vážného důvodu.

Stran namítaného nesprávného přenesení důkazního břemene soud opakuje, že ani dikce § 50 odst. 2 věty první správního řádu není důvodem k pasivnímu chování účastníka řízení. Správní orgán opatřil relevantní podklady pro vydání rozhodnutí a bylo na žalobkyni, zda jejich okruh rozšíří a podklady správních orgánů zrelativizuje, příp. zpochybní. To se nestalo. K namítanému pochybení tak nedošlo, neboť správní orgán postupoval dle příslušných ustanovení a v mezích správního řádu. Lze přitom odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, čj. 5 As 64/2011-66 (toto i další zde zmíněná rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), podle něhož „(...) *povinnost vyplývající z § 52 správního řádu nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právé z jeho tvrzení vycházet.*“.

Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě procesně nepoužitelných důkazů.

Ani této námitce nebylo možné přitakat. Žalobkyně totiž tato tvrzení koncipovala zcela obecně. Rovněž reakce soudu proto nemůže být jiná, než obecná. Soud je toho názoru, že správní orgány se žádného takového pochybení nedopustily. Oprávněně vycházely především z listinných podkladů získaných z evidencí vedených státními složkami a poznatků správní praxe (k tomu srov. § 51 odst. 1 věta první správního řádu, podle něhož k provedení důkazů lze užít *všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy*, resp. § 2 odst. 1 věta první správního řádu, podle kterého *správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.*). Listinné důkazy a správní rozhodovací praxe tak splňují požadavky zákona, co do formy důkazního prostředku. Další podmínkou je způsob získání důkazních prostředků, které nesmějí být získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jelikož správní orgány vycházely především z listinných důkazů získaných z evidencí na základě svých pravomocí, nemohou být takové důkazy označeny za nezákonně získané a tudíž ani za procesně nepoužitelné. V daném případě tak soud neshledal žádné porušení výše zmíněných ustanovení správního řádu a ani jiných právních ustanovení, které by daly žalobkyni za pravdu a dle kterých by bylo vydané rozhodnutí zasaženo takovým pochybením správních orgánů, jako je vydání rozhodnutí na základě procesně nepoužitelných důkazů.

Konečně, žalobkyně měla za to, že ačkoliv správnímu orgánu zákon o pobytu cizinců výslovně takovou povinnost neukládá, byly správní orgány povinny vypořádat se s přiměřeností dopadu rozhodnutí do žalobkynina soukromého a rodinného života.

Není pochyb o tom, že dikce § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců neukládá správním orgánům povinnost přihlížet k možným dopadům rozhodnutí vydaného podle tohoto ustanovení do soukromého a rodinného života cizince. Stran toho lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 249/2016-47, kde kasační soud vyjevil mj. toto (zvýraznění provedl krajský soud): „[16] (...) **Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších). Zákon o pobytu cizinců v § 174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti. Ustanovení § 37 odst. 1 správním orgánům neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života.“. Byť se citované závěry Nejvyššího správního soudu týkaly § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, lze je vztáhnout i na věc posuzovanou krajským soudem, neboť ani v případě § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není výslovně stanovena povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života. K tomu soud dále konstatuje, že prvoinstanční správní orgán se přiměřeností dopadů rozhodnutí do života žalobkyně zabýval (první odstavec na str. 5 jeho rozhodnutí), když uvedl: „*Důvodná není ani námitka nepřiměřenosti s ohledem k dopadům do soukromého a rodinného života, neboť správní orgán zde uvádí, že postupoval dle zákona a v jeho mezích, a při rozhodování dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb., mu toto ustanovení ani neumožňuje posuzovat přiměřenost. Správní orgán dále uvádí, že nadále považuje za prokázanou minimální dobu nepřítomnosti v délce trvání 4 let a 9 měsíců, což je doba, o níž nejsou důvodné pochybnosti, a s odkazem na čestné prohlášení matky účastnice řízení, ve kterém tato uvedla, že její dcera pobývala u babičky ve Vietnamu již od září 2009 do roku 2016, což je v součtu doba 7 let, při které nezhl. účastnice řízení prokázala, že je schopná po dobu několika let pobývat mimo území bez rodičů.*“. Na základě individuálních okolností žalobkynina případu shledal, že zrušení jejího trvalého pobytu nemělo nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaná tyto závěry aprobovala.**

Jistě, i přes kategorický závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 249/2016-47, by se i v tomto případě dalo uvažovat o možném nepřiměřeném zásahu takového rozhodnutí do žalobkynina soukromého a rodinného života, a tedy rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy, popřípadě čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Muselo by se však jednat o svým způsobem výjimečnou situaci.

Byť žalobkyně ve vyjádření ze dne 7. 2. 2017 učiněném v průběhu správního řízení tvrdila, že v České republice má oba rodiče, nezletilého bratra a plní zde školní docházku, v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a následně v žalobě akcentovala již jen to, že byla držitelkou pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny se svojí matkou, a to od roku 2006. Proti tomu ovšem stojí nikým nezpochybněný fakt, že žalobkyně minimálně od roku 2011, spíše ale již od roku 2009 (dle tvrzení žalobkyniny matky), až do roku 2016 žila ve Vietnamu. V roce 2016, kdy bylo zahájeno správní řízení, bylo žalobkyni deset let. Minimálně polovinu, možná i více než dvě třetiny svého života tak prožila ve Vietnamu jen s babičkou. Dá se proto říci, že během této doby bylo těžiště jejího života právě tam. Závěry správních orgánů stran možného dopadu rozhodnutí do žalobkynina soukromého a rodinného života proto soud shledal jako dostatečné.

[V] Rozhodnutí soudu

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádný z uvedených žalobních bodů důvodným, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[VI] Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 26. září 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.